

Momente, clipe de viata, amintiri

Pe măsură ce mă apropii, dureros și inevitabil foarte rapid, de pensionare mea, încep tot mai des să-mi reamintesc lucruri, evenimente și întâmplări care mi-au marcat destinul, viața. Toate aceste amintiri sunt centrate pe personaje care au chipuri luminoase și pline de omenie.

Alături de părinții mei pe un loc de mare cinste se află chipul plin de omenie și bunătate al celui care a fost profesorul universitar Emil Muntean, conducătorul meu de doctorat.

Cea mai veche amintire legată de dumnealui este cea a unei vizite efectuate de studenții politehniști de la Electrotehnică, al cărui student eram și eu, la Institutul de Calcul al Academiei din Cluj în anul 1969. Din câte îmi aduc aminte, sediul acestei instituții era pe Republicii, vizavi de Grădina Botanică. Eram însoțiți de profesorul universitar Ioan Dancea cu care studiam cursul de Calculatoare electronice și programare. Acea vizită m-a impresionat foarte mult, lucru care a condus la alegerea viitoarei mele opțiuni de specialist în domeniul informaticii și calculatoarelor. Era prima dată când am pătruns într-o sală de calculator adevărată. Patru sau cinci cercetători ai institutului erau prezenți la acel moment în sală. Toți erau cu halate albe extrem de curate.

Despre partea de hard a celui calculator a vorbit un cercetător care avea un nume simpatic, de internațional de fotbal italian. Azzola cred că se numea. Informat de faptul că suntem politehniști în an mare, specialistul a intrat, cu foarte mare amabilitate, în extrem de multe detalii ale blocurilor electronice realizate în premiera cu transistoare. Atunci am aflat de marile probleme de răcire care au trebuit să fie rezolvate.

Al doilea care a vorbit despre calculatorul la care lucrau a fost un cercetător extrem de simpatic, care vorbea cu foarte multă pasiune despre calculatorul de față, de performanțele lui tehnice, despre mândria de a face parte din acel minunat colectiv de cercetători care realizaseră unul dintre primele calculatoare românești. Pentru exemplificare a încărcat, de pe o bandă de hârtie perforată, un program la care lucrase câteva zile pentru a-l pune la punct. Execuția a durat în jur de cinci secunde. Cu o privire extrem de vioaie și radioasă cercetătorul a concluzionat: „Punerea la punct a programului: câteva zile, încărcarea lui: șapte minute, execuția acestuia: cinci secunde!”. Acest excelent om de știință nu era altul decât viitorul profesor universitar Emil Muntean.

Un alt moment care-mi vine acum în minte este legat de o vizită pe care am efectuat-o la nou înființatul Centru Teritorial de Calcul Electronic Cluj, al cărui director era Vasile Peteanu. Momentul a fost inițiat de profesorul Kelemen Arpad care ne-a invitat pe colegul meu Ciarnău Ioan Dan (azi conferențiar universitar la Baia-Mare) și pe mine, să ne urcăm în „celebra lui Skodită roșie” să mergem la CTCE să ne documentăm cu privire la acționare tamburului cu caractere la imprimanta aflată în dotarea centrului. Pentru a intra în Sala Calculatoarelor aveam nevoie de aprobarea domnului Peteanu. În holul de intrare profesorul Kelemen l-a salutat pe directorul ITC-ului de atunci, profesorul Emil Munteanu. S-au informat reciproc despre scopul vizitei la Centru și profesorul Munteanu s-a arătat interesat de tema proiectului. Cei doi studenți abia dacă am scos câteva cuvinte complexați de debitul verbal al profesorului Kelemen, dar poate și de faptul ca l-am recunoscut imediat pe cercetătorul de la Institutul de Calcul al

Academiei. În cadrul unui cerc științific studentesc, ne-am propus un proiect îndrăzneț de schimbare a acționării electrice a tamburului cu caractere pentru imprimantele Bull din configurația calculatoarelor FELIX C-256. Pentru aceasta aveam nevoie de situația exactă a amplasării elementelor de acționare. Ideea i-a plăcut profesorului Muntean care ne-a felicitat și ne-a dorit succes. Această urare a fost de bun augur, deoarece în toamna anului următor am prezentat lucrarea la IPB București unde am primit o mențiune, lucrarea fiind lăudată și de academicianul Remus Răduleț. Proiectul a fost continuat și pentru diploma de absolvire, în anul următor. În acest proiect am rezolvat aproape complet „Acționarea cu motor electric asincron în regim pas cu pas a imprimantelor cu tambur de caractere”.

Proaspăt angajat, prin concurs, al „Universității 1 Decembrie 1981” din Alba Iulia în 1991, a apărut necesitatea de a mă înscrie la un doctorat în specializarea informatică. Unul dintre puținii conducători de doctorat în specializarea informatică din Cluj, de la acea oră, era domnul profesor dr. Emil Muntean, pe care nu-l mai văzusem de ani buni. Cum eram în perioada vacanței de vara am îndrăznit să-l deranjez la domiciliu, însoțit de cumnata mea care-o cunoștea pe doamna profesoara Muntean. Am reușit să interesez de la domnia sa despre numărul de locuri pe care le scoate la concurs și perioada aproximativă de admitere, care nu s-a aprobat decât după unele amânări.

Admiterea la doctorat, la profesorul Emil Muntean, a avut loc în toamna lui 1991, și am avut surpriza că fie înscriși 12 candidați pe 2 locuri. Recunosc că am avut noroc la acea admitere, având de partea mea simpatia profesorului și forma bună pe care am arătat-o la examen, dar cred că și datorită interesului pe care-l avea comisia de admitere pentru tema pe care mi-am propus-o: „Utilizarea rețelelor neuronale în urmărirea sinoptică a proceselor industriale”.

La sfatul înțelept al conducătorului de doctorat, am respectat cu strictețe planificarea activităților (trei examene și două referate) intrate în planul de pregătire a doctoratului. Totuși nu am fost scutit de o surpriză. Eram cu teza finalizată când cei de la Ministerul Învățământului au hotărât ca doctoranzii de la informatică vor trebui să finalizeze ca doctoranzi în matematici. În următoarele săptămâni cât am modificat teza pentru a o adapta la noile cerințe am „câștigat” 80% din părul alb pe care-l posed. Cred că fără sfaturile conducătorului de doctorat și sprijinul domnului profesor Bazil Pârv nu aș fi trecut peste acea cumpăna din viața mea. De un foarte mare ajutor mi-au fost sfaturile competente ale tuturor membrilor Catedrei.

Ori de câte ori îmi aduc aminte de Profesorul Emil Muntean îmi spun în gând: „Bunul Dumnezeu sa-i dea odihnă veșnică”.

*Prof.univ.dr.mat.ing. Remus Joldes
Universitatea „1 Decembrie 1918” din Alba Iulia*